

Pass på passet!

De så har ein smule interesse for den noble idretten håndball – og i tillegg huske så langt tebage som te 1980-talet – de e selvfølgelig klar øve at det va det tiåret SIF, altså Stavanger Idrettsforening, dominerte håndballsporten for herrer her i Norge. Ude i Europa va nok ikkje SIF særlig kjende, for å sei det mildt. Men det blei jo någen turer udfor landets grenser, og då va någen av oss i det såkalte støtteapparatet med på lasset. SIF deltog 11 ganger i Europacupen – og me møtte 17 forskjellige lag fra 13 land. Någen episoder og opplevelser huskes ekstra godt...

Høsten 1982 fekk me ein trekning i Europacupen så gjorde at SIF sko møda Kyndil fra Færøyene – me visste ikkje ein gang at de dreiv med håndball langt der ude i havet. Me fekk bortekamp fysst, og turen te den litla øygruppa va ein stor visuell opplevelse. 18 øyer av vulkansk opprinnelse, bratte klipper langs kysten, ingen busker eller trær, men massevis av grønne beitemarker. Færøyene betyr «sauøyene» på dansk, og det såg absolutt ud så der va flerne sauer enn folk blant de innfødte.

Før me reiste tog me kontakt med håndballgjengen i Oppsal for å hørre litt om forholdene på Færøyene – de hadde nemlig spelt der året før. Då fekk me klar beskjed om at det kunne bli ein langvarige tur. Oppsal blei øvefalt av et tågebelte så lå øve flyplassen så lenge at hjemreisen blei utsatt i dagesvis. Så me fekk råd om å ta med møje lesestoff.

Bejubla av et entusiastisk hjemmepublikum presterte faktisk Kyndil å leda kampen te der va 10 minutter igjen, men ein goe sluttspurt gjorde at SIF vant 17 – 14. På turen fra Torshavn ud te flyplassen Vágar, via ferje og bratte fjell-sider, blei me ikkje øvefalt av tåge, og kom dermed hjem itte planen. Kyndil kom te Stavanger ei uga seinare, og blei feid av banen med 11 mål.

Trekningen for neste runde ga SIF kamp mod Atze Waagner fra Graz i Østerrike. Tidligt i desember hadde me hjemmakamp fysst, og SIF sleid seg te seier 22 – 21. Ein 1-målsseier hemma viste seg å ver for lide forsprang – returkampen i Graz va jevn og spennande, men SIF tapte 26 – 22 te slutt og va slått ud av Europacupen den sesongen.

Hjemturen begynte med buss fra Graz te Wien. Derfra sko me fly hjem te Stavanger, via Kastrup. På flyplassen i Wien blei ein av SIF sine spelare gjenstand for ein såkalt «practical joke». Eg ska ikkje sei någe navn, men det va ein kraftige linjespelar.

Rett før flyavgang Wien – Køben finne han ikkje passet sitt. «Eg hadde jo passet nettopp – eg la det fra meg på bordet der.» (Nemlig. Kjappe håndball-hender e raske som lynet, seie et gammalt jungelordtag.)

Han klarte faktisk å snakka seg ud av flyplassen og inn på flyet – uden pass. De så bestemte, va kanskje bare glad for at glemske håndballfolk forlod landet. Han hadde nok pass då han kom inn i landet, og om han så hadde mista det – vannari! Ikkje vårt problem. Bare la han reisa!

På Kastrup gjekk han så sto bag den lille spøgen, bort te informasjons-skranken og sa at han hadde fonne et pass på golvet. Dermed blei ein linjespelar i SIF ropt opp i høytalaren øve heile flyplassen – det va bare å komma og henta passet i skranken. Og det gjorde han. Dermed forsvant det problemet, og humøret steig. Han va glad han slapp alt maset med å få nytt pass hos politiet.

Og et eller aent sted høgt oppe i skyene øve Kattedgat eller Skagerrak lurte han kanskje på koss passet kunne fyga fra Wien te Køben. Eller han gadd ikkje. Eg tror ikkje han vett det i dag.

Så ein liden episode fra den hjemlige håndballen for nesten 40 år siden. Foran ein sesong midt på 1970-talet fekk kretsens håndballdommare beskjed om å reagera kraftigt hvis ein spelar prøvde å hindra keeper i å foreta et raskt udspel for å setta i gang ein kontrung. Altså – hvis de så angribe, miste ballen eller skyde så dårligt at keeper kan starta et hurtig angreb, så blir det direkte to-minutters udvisning hvis ein på det andra laget går fysisk på keeper.

Greit nok – og heilt sikkert bra for håndballen. Folk lige å se raske angreb. Men så e der jo någen så kan bli veldig ivrige i tjenesten.

Eg spelte ude på kanten for SIF i Sandnes HK sin årlige «Handicap-turnering» i Giskehallen. Me leda klart, så kampen va avgjort då dommaren fra Bryne

rett før slutt bestemte seg for å visa at han hadde gjort hjemmalekså.

Me fomla i angreb, og ballen gjekk inn te keeper. Han gjorde seg klar te å hiva ein langpasning, mens eg sto et par meter vekke. Og eg rørte meg ikkje.

Då blåste dommaren i fløytå. Høgt og skingrande. Og han løpte bort te meg med to fingrar i veret. «Du – ud i to minutter!»

Eg va sjokka. «To minutters udvisning på meg? Ka har eg gjort? Eg sto jo her heilt aleina – og heilt roligt!»

«Ja, det kan godt ver,» sa dommaren.

«Men eg såg ka du tenkte på!»

Det e godt gjort.